

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 31/2022-56

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **maloletej** [REDACTED], zastúpenej zákonnou zástupkyňou – matkou [REDACTED], právne zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves č. k. 1Pn 1121/21/8810 z 5. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť podrobená neľudskému zaobchádzaniu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, práva nebyť vystavená svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života podľa čl. 16 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa a práva na zákonnú ochranu proti zásahom do súkromného života podľa čl. 16 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1Pn 1121/21/8810 z 5. októbra 2021. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnej prokuratúre na ďalšie konanie.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 31/2022-17 z 18. januára 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že zákonní zástupcovia sťažovateľky podali 7. júna 2021 na Obvodnom oddelení Policajného zboru Košice-Západ (ďalej len „obvodné oddelenie Policajného zboru“) trestné oznámenie v súvislosti s fyzickým útokom na sťažovateľku zo strany jej spolužiačky, v dôsledku ktorého utrpela zranenie s dobou liečenia 27 dní, ako aj z dôvodu dlhodobého šikanovania sťažovateľky jej spolužiačkami v ňou navštevovanej základnej škole.

4. Poverený príslušník obvodného oddelenia Policajného zboru uznesením ČVS: ORP-1311/ZA-KE-2021 z 30. júla 2021 trestné oznámenie zákonných zástupcov sťažovateľky vedené ako trestná vec pre podozrenie zo spáchania trestných činov výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podali rodičia sťažovateľky sťažnosť, v ktorej vytkli obvodnému oddeleniu Policajného zboru nedostatočné prešetrenie danej veci, a to predovšetkým nevysporiadanie sa s tou časťou trestného oznámenia, ktorá sa týkala šikanovania sťažovateľky spolužiačkami, ako aj nevykonanie dôležitých procesných úkonov. Podľa ich názoru obvodné oddelenie Policajného zboru rozhodlo predčasne a nezákonne.

6. O riadnom opravnom prostriedku zákonných zástupcov sťažovateľky rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením č. k. 1Pn 1121/21/8810-2 z 5. októbra 2021 tak, že ho ako nedôvodný zamietla, pretože sa s rozhodnutím obvodného oddelenia Policajného zboru v plnej miere stotožnila. Podľa názoru okresnej prokuratúry nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty žiadneho trestného činu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry z 5. októbra 2021 o zamietnutí sťažnosti zákonných zástupcov sťažovateľky proti rozhodnutiu obvodného oddelenia Policajného zboru z 30. júla 2021 podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta porušenie ňou označených práv z viacerých dôvodov.

8. Predovšetkým obvodnému oddeleniu Policajného zboru, ako aj okresnej prokuratúre vytýka, že vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré boli predmetom trestného oznámenia, nebolo vykonané vyšetrovanie (skrátene vyšetrovanie), t. j. nebolo začaté trestné stíhanie vo veci. Preto ak obvodné oddelenie Policajného zboru v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že v skrátenejšom vyšetrovaní neboli zistené skutočnosti umožňujúce záver, že došlo k spáchaniu činu inak trestného, nezodpovedá to skutočnosti. Takéto odôvodnenie rozhodnutia obvodného oddelenia

Policajného zboru, s ktorým sa okresná prokuratúra stotožnila, považuje sťažovateľka za zmätočné a v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, pretože postupom podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku sa len dopĺňa trestné oznámenie, ale dokazovanie sa v tomto štádiu konania v zmysle § 119 Trestného poriadku nevykonáva.

9. Sťažovateľka je presvedčená, že jej bolo konaním inej osoby ublížené na zdraví a došlo pritom ku konaniu, ktoré napĺňa všetky pojmové znaky skutkovej podstaty podľa § 156 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Táto skutočnosť bola podľa názoru sťažovateľky preukázaná obvodnému oddeleniu Policajného zboru predloženými listinami dokazujúcimi úmyselné konanie páchatelky dotknutého skutku. Napriek tomu obvodné oddelenie Policajného zboru dospelo k záveru, že nejde o čin inak trestný a toto konštatovanie prevzala aj okresná prokuratúra v napadnutom rozhodnutí.

10. Poukazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), sťažovateľka namieta, že okresná prokuratúra a obvodné oddelenie Policajného zboru nepostupovali v súlade s touto judikatúrou, keď nevenovali ani najmenšiu pozornosť skutočnosti, že sťažovateľka je maloletým dieťaťom poživajúcim osobitnú ochranu, a to nielen podľa trestného práva, ale aj podľa ustanovení Dohovoru o právach dieťaťa. Bolo nesporné, že sťažovateľka utrpela tak fyzickú ujmu vyžadujúcu liečenie, ktorého doba dosiahla takmer 4 týždne, utrpela ako dieťa veľmi bolestivé zranenie a zažila aj hlbokú psychickú traumu, ktorá vyústila v jej odmietnutie vrátiť sa do tej istej školy, v ktorej zažívala dlhodobu príkorie zavŕšené jej fyzickým napadnutím. Nebolo teda sporné, že sťažovateľka utrpela zásah do svojho práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, na ochranu pred neľudským zaobchádzaním a do práva na jej súkromie ako maloletého dieťaťa. Tomuto stavu, ktorý orgány činné v trestnom konaní nijakým spôsobom nespochybnili, zodpovedal pozitívny záväzok štátu spočívajúci v ochrane týchto práv. Ak boli uvedené práva už raz porušené, potom sa pozitívny záväzok štátu premieta do povinnosti vykonať účinné vyšetrenie.

11. Podľa sťažovateľky tejto povinnosti orgány štátu nezabavuje ani okolnosť, že podozrenie z porušenia jej práv a zo spáchania trestného činu smeruje voči osobe, ktorá nie je pre nedostatok veku trestne zodpovedná. Nedostatok veku páchatel'a patrí medzi okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť, ale nie protiprávnosť činu.

12. Ako sťažovateľka uviedla, nedostatok účinného vyšetrenia okresná prokuratúra ospravedlnila nebezpečím druhotnej viktimizácie, pritom touto druhotnou viktimizáciou má na mysli paradoxne ani nie tak druhotnú viktimizáciu sťažovateľky, ale druhotnú viktimizáciu osôb, proti ktorým smeruje dôvodné podozrenie, že sa dopúšťali trestných činov, resp. činov inak trestných vo vzťahu k sťažovateľke. Takéto chápanie druhotnej viktimizácie je podľa sťažovateľky v absolútnom rozpore s § 2 ods. 1 písm. f) zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obetiach trestných činov“).

13. Nevykonanie účinného vyšetrenia – vypočutia osôb podozrivých zo spáchania trestného činu či činu inak trestného pod zámienkou ich druhotnej viktimizácie je podľa názoru sťažovateľky postupom, ktorý nielenže nemá oporu v slovenskom právnom poriadku ani v komunitárnom práve a medzinárodných zmluvách o ľudských právach, ktorými je Slovenská republika viazaná, ale svedčí jednoznačne o tom, že pre odmietnutie účinného vyšetrenia neexistovali žiadne

dôvody. Naopak, ako vyplýva zo zákona o obetiach trestných činov, druhotná viktimizácia obete je aj ujma, ktorá jej vznikla nekonaním orgánu verejnej moci.

14. Napadnuté rozhodnutie okresnej prokuratúry je podľa sťažovateľky v príkrom rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2012/29/EÚ z 25. októbra 2012, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov.

15. Za adekvátnu považovala sťažovateľka tú istú argumentáciu aj vo vzťahu k tej časti trestného oznámenia, ktoré sa týkalo šikanovania sťažovateľky zo strany jej spolužiakov. Napriek tomu, že v trestnom oznámení boli uvedené konkrétne skutky, ktorými dochádzalo k šikanovaniu sťažovateľky, nebolo vykonané žiadne vyšetrovanie vzťahujúce sa na tieto konkrétne skutky. Sťažovateľka nebola vo veci vypočutá. Okresná prokuratúra sa uspokojila so všeobecnými zisteniami o celkovej povahe triedneho kolektívu a jeho sklону k nežiaducim javom. Podstatou trestného oznámenia však nebola povaha kolektívu, ale konkrétne konanie konkrétnych osôb, ktoré sa voči sťažovateľke dopúšťali konania naplňajúceho znaky trestného činu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) a e) Trestného zákona a trestného činu nátlaku podľa § 192 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Orgány činné v trestnom konaní sa však úplne odmietli zaoberať drobnými fyzickými útokmi na sťažovateľku a jej dlhodobým napádaním zo strany spolužiakov. Žiadne vyšetrovanie vo vzťahu k týmto skutkom nebolo vykonané.

16. Sťažovateľka sa prostredníctvom svojich rodičov obrátila na orgány činné v trestnom konaní, ktorých povinnosťou bolo splniť svoj pozitívny záväzok voči nej účinným vyšetrovaním. Tieto orgány svoj pozitívny záväzok splniť odmietli a z ich strany jej nebola poskytnutá žiadna satisfakcia v podobe vyšetrovania útokov voči jej právam. Naopak, záver, ku ktorému dospeli orgány činné v trestnom konaní, že účinné vyšetrovanie by mohlo „druhotne viktimizovať“ páchatel'ov, je absolútnym zlyhaním týchto orgánov pri plnení ich povinnosti poskytnúť sťažovateľke ochranu jej práv.

III.

Vyjadrenie okresnej prokuratúry a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresnej prokuratúry:

17. V mene okresnej prokuratúry sa k vecnej stránke prijatej ústavnej sťažnosti vyjadrila Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorá vo svojom vyjadrení podrobne opísala, ktoré písomné podklady na potrebu doplnenia trestného oznámenia príslušný orgán činný v trestnom konaní vyžiadal a aký skutkový stav z týchto podkladov vyplýval. Išlo o písomnosti zo šetrenia úrazu sťažovateľky vykonaného základnou školou, konkrétne o záznam o registrovanom školskom úraze, výstupy zo stretnutia zákonných zástupcov sťažovateľky so zástupkyňou školy, zápisnicu zo zasadnutia výchovnej komisie tvorenej dvomi školskými psychologičkami, výchovnou poradkyňou a zástupkyňou školy, výstupy z uskutočnených individuálnych rozhovorov, sociometrický dotazník k zmapovaniu triedneho kolektívu a pod. Vyžiadaná bola aj situačná správa od oddelenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach.

18. Rovnako dôkladne generálna prokuratúra opísala priebeh trestného konania o podanom trestnom oznámení zákonných zástupcov sťažovateľky.

19. Generálna prokuratúra v ďalšom poukázala na právnu úpravu týkajúcu sa trestnej zodpovednosti osôb mladších ako štrnásť rokov, z ktorej vyvodila, že osoba mladšia ako štrnásť rokov, resp. pätnásť rokov podľa slovenských trestnoprávných noriem nemôže spáchať trestný čin, ale len čin inak trestný. Za čin inak trestný nie je možné uložiť žiadny trest. Do úvahy prichádza iba uloženie ochrannej výchovy v civilnom procese alebo opatrení podľa iných kódexov, ktorých ukládanie je mimo pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní.

20. Zvlášť generálna prokuratúra zvýraznila § 9 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, podľa ktorého trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, ktorá pre nedostatok veku nie je trestne zodpovedná. Preto podľa generálnej prokuratúry ak vznikne podozrenie zo spáchania činu inak trestného osobou trestne nezodpovednou z dôvodu veku, nie je možné začať trestné stíhanie. Úkony smerujúce k overeniu, či sa skutočne takáto osoba dopustila činu inak trestného, sa realizujú len v procesnom štádiu pred začatím trestného stíhania.

21. Citujúc § 196 – § 198 Trestného poriadku, generálna prokuratúra pripomenula ich „*dlhoročne rešpektovaný právny výklad*“, v zmysle ktorého orgány činné v trestnom konaní po oznámení podozrenia o spáchaní činu inak trestného osobou mladšou ako štrnásť, resp. pätnásť rokov, môžu rozhodnúť buď len o odmietnutí trestného oznámenia [§ 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku], alebo o odložení veci [§ 197 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] pre neprípustnosť trestného stíhania s odkazom na § 9 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

22. Podľa generálnej prokuratúry zákonodarca nepredpisuje v tomto štádiu konania žiadne obligatórne úkony, ktoré sú povinné orgány činné v trestnom konaní zaobstarať na účel svojho rozhodnutia. Aby orgány činné v trestnom konaní vydali zákonné a odôvodnené rozhodnutie, môžu požiadať o doplnenie trestného oznámenia oznamovateľa alebo poškodeného, vyžiadať si listinné podklady a vypočuť podozrivú osobu. Je len na úvahe orgánov činných v trestnom konaní, ktoré z týchto dôkazov pre svoje rozhodnutie zrealizujú.

23. Generálna prokuratúra uviedla, že orgány činné v trestnom konaní musia rešpektovať nielen ustanovenia Trestného poriadku a ústavu, ale aj právo Európskej únie či judikatúru medzinárodných súdov. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia ESLP, Európskeho výboru pre sociálne práva, ale aj na smernicu Európskeho parlamentu a rady (EÚ) 2016/800 z 11. mája 2016 o procesných zárukách pre deti, ktoré sú podozrivými alebo obvinenými osobami v trestnom konaní (ďalej len „smernica“), z ktorej vyplýva právo týchto detí na ochranu súkromia počas trestného konania a právo na individuálne posúdenie veci kvalifikovanými osobami. Podľa generálnej prokuratúry aktuálne ustanovenia § 196 až § 198 Trestného poriadku pri ochrane práv detí podozrivých zo spáchania činu inak trestného nezodpovedajú smernici ani rozhodovacej činnosti súdov.

24. Podľa generálnej prokuratúry ňou uvedené právne zdroje ukládajú štátnym orgánom povinnosť garantovať v trestnom konaní uplatnenie všetkých práv detí podozrivých zo spáchania činu inak trestného, sekundárnu viktimizáciu nevynímajúc.

25. Generálna prokuratúra uviedla, že vyhodnocovanie prípadov, v ktorých konaním trestne nezodpovedných detí sú poškodené iné deti, je nesporne náročné, pretože je nutné plne rešpektovať práva oboch strán. Úlohou trestného procesu je zistenie páchatel'a trestného činu a jeho potrestanie. Trestné konanie v prípade podozrivého dieťaťa však nikdy nemôže viesť k prijatiu trestnoprávných konzekvencií. Je tak otázne, či aj v takýchto prípadoch prevažuje záujem štátu na dodržaní práva n účinné vyšetrenie nad záujmom ochrany detí v trestnom konaní.

26. Vo veci trestného oznámenia zákonných zástupcov sťažovateľky podľa generálnej prokuratúry poverený príslušník obvodného oddelenia Policajného zboru v súlade s § 196 ods. 2 Trestného poriadku zabezpečil potrebné písomné podklady o školskom úraze sťažovateľky. Z nich vyplynulo, že bol základnou školou riadne vyšetrený a boli dostatočne objasnené aj okolnosti, ktoré úrazu predchádzali. V rámci šetrenia základnej školy boli získané aj vyjadrenia detí prítomných na mieste úrazu. Z týchto podkladov nebolo preukázané, že by spolužiačka úmyselne zavinila poškodenie zdravia sťažovateľky. Vzhľadom na spôsob vykonania činu 8-ročnou spolužiačkou, formu zavinenia, vek účastníkov incidentu a okolnosti, za ktorých bol spáchaný, orgány činné v trestnom konaní uzavreli, že nedošlo k spáchaniu činu inak trestného a trestné oznámenie odmietli. Akceptovali pritom aj výsledky sociometrie, dotazníkov, aktivít so žiakmi dotknutej triedy a pohovorov vychovávateľov s jednotlivými žiakmi, ktorí nezistili medzi nimi žiadne prejavy patologického správania a šikany. Preto ak orgány činné v trestnom konaní v štádiu pred začatím trestného stíhania opreli svoje rozhodnutia len o listinné dôkazy, nepostupovali v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku.

27. Generálna prokuratúra zastáva názor, že okresná prokuratúra v súvislosti s napadnutým rozhodnutím plne rešpektovala § 176 ods. 2 Trestného poriadku, keď jasne a zrozumiteľne odpovedala zákonným zástupcom sťažovateľky na všetky podstatné sťažnostné námietky, a to aj poukázaním na zabezpečené dôkazy a ich hodnotenie. Z ústavnoprávneho hľadiska preto považuje napadnuté rozhodnutie za ústavne udržateľné, ktoré neporušuje základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.2. Replika sťažovateľky:

28. Sťažovateľka vo svojej replike vyhodnotila vyjadrenie generálnej prokuratúry za nespôsobilé spochybniť opodstatnenosť argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti.

29. V úvode reagovala na niektoré „poznámky“ generálnej prokuratúry týkajúce sa postavenia (zamestnania) zákonných zástupcov sťažovateľky a jej školskej dochádzky, v ktorých nenachádzala žiadnu súvislosť s predmetom ústavnej sťažnosti.

30. Podľa sťažovateľky generálna prokuratúra vo svojom vyjadrení prakticky nevenovala takmer žiadnu pozornosť jej postaveniu ako obeti, ktorá utrpela zásah do základných práv. Generálna prokuratúra podľa sťažovateľky neidentifikovala vo svojom vyjadrení nič, v čom by práva maloletých podozrivých zo spáchania trestného činu mali byť prekážkou toho, aby neboli porušované ústavnou sťažnosťou namietané práva sťažovateľky, ktorá sa svojou sťažnosťou nedomáhala ani nepriznávania práv osobám podozrivým zo spáchania trestného činu (alebo činu inak trestného), ani toho, aby pri rešpektovaní jej práv boli porušované akékoľvek základné práva iných osôb, maloleté osoby nevynímajúc.

31. Kľúčová argumentácia generálnej prokuratúry je podľa názoru sťažovateľky celkom zjavne nereagujúca na meritum ústavnej sťažnosti. V jej prípade sa čin, ktorého znaky sú uvedené v trestnom zákone, nevyšetroval prostriedkami trestného práva, a preto chýba akákoľvek súvislosť ústavno-sťažnostných námietok sťažovateľky s ochranou práv maloletých osôb podozrivých zo spáchania činu inak trestného.

32. Sťažovateľka, poukazujúc na rozsudok ESĽP, vo veci Remetin proti Chorvátsku z 11. februára 2012 (sťažnosť č. 29525/10), zastáva názor, že útoky na fyzickú integritu osoby vyžadujú zo strany štátu ochranu prostriedkami trestného práva.

33. Za osobitne významnú považovala sťažovateľka skutočnosť, že v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2012/29/EÚ z 25. októbra 2012, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov, bolo uzneseniami orgánov činných v trestnom konaní o odmietnutí trestného oznámenia sťažovateľke upreté postavenie obete trestného činu (činu inak trestného) a ako to nakoniec vyplýva aj zo samotného vyjadrenia generálnej prokuratúry, sťažovateľka bola odkázaná s ochranou svojich práv na „*prípadné civilné konanie*“. Generálna prokuratúra tak prakticky vyjadrila názor, ktorý implicitne vyplýva aj z ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, že sťažovateľka sa má domáhať voči osobám, ktoré narušili jej fyzickú integritu a ublížili jej na zdraví, v civilnom konaní. Takýto postup je však úplným popretím pozitívneho záväzku štátu chrániť základné práva osôb, okrem iného, účinným vyšetrovaním aktov, ktoré smerovali voči fyzickej integrite osôb a znamenali porušenie základných práv obetí takýchto atakov.

34. Ku generálnou prokuratúrou tvrdenej nemožnosti začatia trestného stíhania v predmetnej veci z dôvodu, že tomu bráni § 9 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sťažovateľka uvádza, že začatie trestného stíhania bez vznesenia obvinenia konkrétnej osobe nemôže toto ustanovenie brániť, keďže proti osobe, ktorá nie je trestne zodpovedná, sa v tomto štádiu trestného konania trestné konanie nevedie. Zákaz podľa názoru sťažovateľky § 9 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezakazuje začať trestné stíhanie a vykonať v ňom dokazovanie smerujúce k tomu, či sa stal skutok a či má znaky trestného činu.

35. Odkazujúc na príslušné ustanovenia zákona o obetiach trestných činov, sťažovateľka uviedla, že nárok na odškodnenie obete násilného trestného činu (pod ktorým sa myslí aj čin inak trestný) vzniká aj v situácii, ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania pre jeho neprípustnosť na základe § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku [ktorý odkazuje na § 9 podľa ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Je teda zrejmé, že zákon o obetiach trestných činov zakladá právo obete násilného trestného činu (pod ktorým sa myslí aj čin inak trestný) začatím trestného stíhania, pričom v prípade činov inak trestných výslovne predpokladá zastavenie trestného stíhania napr. pre nedostatok veku. Ako však už bolo uvedené, odopretím začatia trestného stíhania vo veci ublíženia na zdraví sťažovateľke jej bola postupom orgánov činných v trestnom konaní apriórne odopretá ochrana ako obete fyzického útoku, ktorý má znaky trestného činu, a sťažovateľka bola bez akýchkoľvek zábran vo vyjadrení generálnej prokuratúry nasmerovaná na „*civilné konanie*“. Takýto postup je jednoznačným porušením práv sťažovateľky namietaným ústavnou sťažnosťou.

36. Sťažovateľka považuje za neakceptovateľnú aj tú časť vyjadrenia generálnej prokuratúry, ktorá poukazuje na to, že ak by aj došlo ústavným súdom k zrušeniu ústavnou sťažnosťou

napadnutého rozhodnutia, úkony následne vykonávané orgánmi činnými v trestnom konaní by museli byť vykonávané pred začatím trestného stíhania.

37. V závere svojho stanoviska sťažovateľka uviedla, že zákonní zástupcovia sťažovateľky svojej sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia poukázali na rozpor medzi odôvodnením tohto uznesenia a jeho výrokom. Nedožadovali sa odloženia veci pre nedostatok veku.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

38. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základných práv spočíva v jej tvrdení o nedostatočne zistenom skutkovom stave orgánmi činnými v trestnom konaní pre rozhodnutie vo veci trestného oznámenia podaného jej zákonnými zástupcami. Je presvedčená, že v danej veci nebolo vykonané účinné vyšetrovanie relevantných skutočností.

39. Ústavný súd v prvom rade v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

40. Okresná prokuratúra napadnuté uznesenie z 5. októbra 2021, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorým zamietla ako nedôvodnú sťažnosť zákonných zástupcov sťažovateľky proti uzneseniu obvodného oddelenia Policajného zboru z 30. júla 2021 o odmietnutí ich veci (trestného oznámenia) podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, odôvodnila tým, že z trestného oznámenia a dôkazov vykonaných v štádiu po podaní trestného oznámenia nevyplývali konkrétne skutočnosti odôvodňujúce záver, že bol spáchaný trestný čin, a vzhľadom na realizované opatrenia školy a orgánov príslušných vo veci konať nebol zistený zákonný dôvod na iný spôsob rozhodnutia vo veci a vykonanie ďalšieho dokazovania v trestnom konaní nebolo odôvodnené. Preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu okresná prokuratúra

zistila, že obvodné oddelenie Policajného zboru rozhodlo správne a v súlade so zákonom v rovine procesnej, ako aj dôkazno-hodnotiacej.

41. Podľa okresnej prokuratúry obvodné oddelenie Policajného zboru zabezpečilo k trestnému oznámeniu dostatočné podklady v zmysle § 196 ods. 2 Trestného poriadku, najmä listinné dôkazy od základnej školy (záznamy o registrovanom školskom úraze, záznamy zo zasadnutí výchovnej komisie, vyjadrenia maloletých detí prítomných na mieste udalosti a pod.), z ktorých malo byť zrejmé, že úraz sťažovateľky bol základnou školou riadne prešetrený. Vo vzťahu k zisteniu skutkových okolností malo z dôkazov vyplývať, že sťažovateľka vnímala útok spolužiačky ako úmyselný a došlo k nemu tak, že keď bežala k svojim veciam, spolužiačka do nej vrazila a strčila ju smerom k lavičke, v dôsledku čoho spadla a udrela si o lavičku čelo a nos. Odrela si pritom aj koleno a členok. Dotknutá spolužiačka udalosť vnímala tak, že keď sťažovateľka utekala k lavičke po kľúče, omylom do nej strčila ramenom, v dôsledku čoho sťažovateľka spadla a udrela sa hlavou do lavičky. Maloletý [REDAKOVANÉ] uviedol, že keď [REDAKOVANÉ] (dotknutá spolužiačka) bežala k lavičke, kde bola [REDAKOVANÉ] (sťažovateľka), dievčatá si skrížili cestu a [REDAKOVANÉ] nechtiac buchla do [REDAKOVANÉ], ktorá spadla a udrela sa o lavičku. Maloletá [REDAKOVANÉ] mala uviesť, že keď [REDAKOVANÉ] pribehla k lavičke, strčila ramenom do sťažovateľky, ktorá spadla na kolená a buchla si hlavu.

42. Okresná prokuratúra v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej uviedla, že ako z listinných podkladov vyplynulo, oznamovatelia (zákonní zástupcovia sťažovateľky) sa k udalosti podrobne vyjadrovali aj pri šetrení školského úrazu, preto podľa jej názoru nebolo odôvodnené dopĺňovať trestné oznámenie ich výsluchmi. Výsluchy maloletých detí na polícii neboli realizované z dôvodu, že ich vlastnoručne napísané aj osobné vyjadrenia k udalosti sú zaznamenané vo vykonaných pohovoroch v škole a vzhľadom na okolnosti veku detí (8 rokov) by bolo opakované vypočúvanie detí orgánmi polície nevhodné a neodôvodnené z dôvodu nepriaznivého vplyvu na ich duševný a mravný vývoj a rizika druhotnej viktimizácie.

43. Vyhodnotením zabezpečených podkladov na rozhodnutie nebolo podľa názoru okresnej prokuratúry preukázané, že by zo strany maloletej spolužiačky došlo pri udalosti k spáchaniu činov inak trestných ako ublíženie na zdraví podľa § 156 Trestného zákona alebo výtržníctvo podľa § 364 Trestného zákona, pri ktorých sa vyžaduje úmyselná forma zavinenia. Okresná prokuratúra vyjadrila názor, že pre naplnenie subjektívnej stránky trestného činu ublíženia na zdraví nestačí preukázať, že páchatel konal úmyselne, ale že jeho úmysel musí smerovať aj k ublíženiu na zdraví. Vzhľadom na okolnosti incidentu nebolo zistené, že by maloletá spolužiačka ([REDAKOVANÉ]) pri sotení do sťažovateľky konala s úmyslom spôsobiť jej ujmu na zdraví. Rovnako vzhľadom na okolnosti skutkového deja nebolo podľa okresnej prokuratúry možné konštatovať, že by fyzickým násilím závažne narušovala verejný pokoj a poriadok. Zo zápisníc a zasadnutí výchovnej komisie bolo zrejmé, že spolužiačka ([REDAKOVANÉ]) svojou nevhodnou fyzickou aktivitou voči sťažovateľke porušila školský poriadok a bolo jej navrhnuté pokarhanie triednym učiteľom.

44. K podozreniu zo šikanovania sťažovateľky spolužiakmi okresná prokuratúra uviedla, že základná škola realizovala opatrenia súvisiace aj s uvedeným podozrením a boli vykonané školskou psychologičkou opatrenia formou sociometrického dotazníka u žiakov II. C triedy. Nepreukázalo sa pritom, že by v uvedenej triede dochádzalo k patologickým prejavom správania sa, alebo by bola dehonestovaná osoba iného žiaka. Z prílohy zákonných zástupcov

sťažovateľky k podanej sťažnosti proti uzneseniu obvodného oddelenia Policajného zboru v triede bola vykonaná aj odborná intervencia Centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie v Košiciach so záverom, že vo výchovnom procese bude potrebné usmerňovať verbálne prejavy žiakov a spôsob komunikácie, učiť ich adekvátne vyjadrovať svoje pocity a potreby, posilňovať empatické a asertívne prejavy správania a vytvárať priestor na komunikáciu počas triednických hodín, prípadne spoluprácou so psychológmi. Zabezpečená bola tiež správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, z ktorej vyplýva, že v oznamovanej veci úrad vykonal pohovory s maloletými deťmi (██████████, ██████████, ██████████, ██████████) a ich zákonnými zástupcami, pri ktorom boli deti a ich rodičia poučení o dôsledkoch neprimeraného správania a rodičom bolo poskytnuté aj odborné a sociálne poradenstvo. Podľa okresnej prokuratúry je tak zrejmé, že základná škola sa signalizovaným problémom údajnej šikany zaoberala a z písomných podkladov je zjavné, že zákonní zástupcovia sťažovateľky základnú školu na tento problém upozornili až v mesiaci máj 2021. Popisované prejavy neprimeraného a nevhodného správania sa spolužiačok voči sťažovateľke neodôvodňujú záver, že bol spáchaný trestný čin, pretože je zrejmé, že uvedenými konaniami nedošlo k naplneniu zákonných znakov skutkových podstat trestných činov, ktorými sa postihujú závažné prejavy šikany, napr. obmedzovanie osobnej slobody, lúpež, vydieranie, hrubý nátlak, nátlak alebo iných trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona.

45. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nepovažoval v tomto konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy za potrebné zodpovedať všetky právne otázky nastolené jeho účastníkmi, pretože jednak z nich viac-menej vyplýva požiadavka podania výkladu príslušných ustanovení procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo [§ 9 ods. 1 písm. c) a § 196 až § 198 Trestného poriadku] a jednak preto, že tieto nie sú pre rozhodnutie ústavného súdu o namietanom porušení základných práv relevantné (napr. otázka uprednostnenia dôvodu odmietnutia trestného oznámenia).

46. Pre doplnenie predošlého odseku ústavný súd uvádza, že v zmysle svojej judikatúry nepodáva výklad zákonov, ale v rámci konania o ústavnej sťažnosti sa zameriava na posúdenie zlučiteľnosti účinkov ich interpretácie a aplikácie s obsahom základných práv a slobôd (II. ÚS 142/2015, III. ÚS 717/2016, III. ÚS 156/2017). Pri výklade a použití ustanovení zákona je však nevyhnutné rešpektovať skutočnosť (a práve dodržanie tohto je predmetom skúmania ústavným súdom), že interpretácia zákona nemôže popierať účel a zmysel právnej úpravy a vo svojich dôsledkoch reštriktívne zasahovať do základných práv a slobôd, ktorých rešpektovanie je súčasťou základných princípov právneho štátu. Svoje závery musí príslušný orgán verejnej moci zároveň presvedčivo odôvodniť (pozri napr. I. ÚS 209/2019, I. ÚS 314/2021, IV. ÚS 67/2021).

47. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia okresnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že okresná prokuratúra konala v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretovala a aplikovala v súlade s ich obsahom, jej úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jej postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľkou namietaných základných práv.

48. Okresná prokuratúra vzala na vedomie podstatu argumentov sťažovateľky (jej zákonných zástupcov) vyjadrených v jej opravnom prostriedku. Zároveň predstavila svoje argumenty,

ktoré ju viedli k záveru o absencii trestnoprávneho rozmeru konania vo veci zainteresovaných subjektov, tieto závery nepovažuje ústavný súd za svojvoľné a arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých v danom prípade nebolo trestnému oznámeniu vyhovené, a v naznačenom smere ani hodnotiť a ani „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich dôvodnosť. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavne kautely postupu orgánov verejnej moci a z nich vyplývajúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami tej-ktorej veci.

49. K otázke dostatočnosti vyšetrenia skutočností obsiahnutých v trestnom oznámení ústavný súd uvádza, že § 196 ods. 2 Trestného poriadku ani iné ustanovenie tohto zákona nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných k preukázaniu určitej skutočnosti, ani váhu či dôkaznú silu jednotlivých dôkazov.

50. Z napadnutého rozhodnutia okresnej prokuratúry, ale aj z vyjadrení účastníkov konania pred ústavným súdom a nimi predložených príloh vyplýva, že obvodné oddelenie Policajného zboru trestné oznámenie rodičov sťažovateľky v súlade s § 196 ods. 2 Trestného poriadku doplnilo o také písomné podklady, ktoré boli výsledkom prešetrovania tých istých udalostí, ktoré tvorili predmet trestného oznámenia (nielen v súvislosti so spôsobením jej zranenia, ale aj s oznámenou šikanou sťažovateľky), a to k tomu poverenými orgánmi a inštitúciami odborne povolanými k výkonu takéhoto preskúmania namietaných skutočností s prihliadnutím na všetky osobitosti do skúmaných udalostí zainteresovaných subjektov (t. j. deti).

51. Nik z účastníkov aktuálneho konania pred ústavným súdom nepoprel legalitu zabezpečených podkladov, ktoré v konečnom dôsledku viedli obvodné oddelenie Policajného zboru k záveru premietnutému do jeho rozhodnutia. Sťažovateľka nijako nespochybnila a ani inak neatakovala závery šetrenia vykonaného základnou školou a na jej (základnej školy) podnet aj inými inštitúciami a rovnako nespochybnila ani kompetenciu týchto inštitúcií na vykonanie takéhoto „vyšetrenia“ udalosti, pri ktorej došlo k jej zraneniu, ale aj jej šikany zo strany spolužiakov. Napokon z jej strany nebola riadne (jasne a určito) namietaná pochybnosť o úplnosti zistení realizovaného šetrenia veci základnou školou.

52. Aj podľa názoru ústavného súdu písomné podklady zabezpečené obvodným oddelením Policajného zboru jednoznačne boli dokladmi použiteľnými a relevantnými pre rozhodnutie o trestnom oznámení zákonných zástupcov sťažovateľky.

53. Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka trvá na nevyhnutnosti vykonania jej výsluchu, ako aj výsluchu spolužiačky, zapríčinením ktorej mala utrpieť zranenie, ako aj ďalších žiakov, čoby svedkov tejto udalosti, ako aj šikany sťažovateľky, a to výlučne orgánom činným v trestnom konaní v rámci trestného konania. Z ústavnému súdu predložených listinných dokladov je však evidentné, že všetky tieto (navrhované) osoby (a okrem nich a ďalšie, napr. zákonní zástupcovia) sa k udalostiam vyjadrili v konaní vykonanom základnou školou, a to v rozsahu, ktorý (ako už bolo uvedené) sťažovateľka nenamieta.

54. Z uvedeného vyplýva, že obvodné oddelenie Policajného zboru pri svojom rozhodovaní a rozhodnutí vychádzalo z písomných podkladov, ktoré jednak neboli získané spôsobom,

ktorý by ich diskvalifikoval z použitia v konaní pred začatím trestného stíhania, a jednak umožňovali úplné zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie bez potreby ich opakovaného vykonania pred orgánom činným v trestnom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za vhodné doplniť, že Trestný poriadok nepovažuje všeobecne niektorý druh dôkazných prostriedkov alebo jeden z nich za taký, ktorý by preukazoval nejakú skutočnosť viac ako iný. Dôkazný význam každého dôkazného prostriedku je závislý na okolnostiach konkrétnej trestnej veci, na druhu, povahe a dôkaznej hodnote ostatných vo veci získaných dôkazných prostriedkov a na tom, ako sám osebe a v spojení s ostatnými dôkazmi potvrdzuje alebo vyvracia dokazovanú skutočnosť. V zásade je možné použiť každý dôkazný prostriedok k dokazovaniu akejkoľvek skutočnosti dôležitej pre trestné konanie, pretože zákon spravidla nepredpisuje (až na výnimky, ktoré v tejto veci nie sú podstatné, napr. povinnosť preukázania niektorých skutočností znaleckým dokazovaním), ktorým dôkazným prostriedkom by mala byť určitá relevantná skutočnosť dokazovaná. Podľa § 119 Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona (v danej veci listinný dôkaz) alebo podľa osobitného zákona.

55. Ústavný súd konštatuje, že obvodné oddelenie Policajného zboru a následne okresná prokuratúra v predmetnom konaní zabezpečením podkladov nadobudli zistenia, ku ktorým dospeli po „dokazovaní“ vykonanom v dostatočnej kvalite, v potrebnom rozsahu a za dodržania všetkých zákonných požiadaviek a ktoré viedli k presvedčivému konečnému rozhodnutiu. Udialo sa tak aj na základe voľného hodnotenia dôkazov, pri ktorom orgány činné v trestnom konaní prihliadali k okolnostiam konkrétneho prípadu, k jeho osobitostiam a charakteristickým črtám, pritom vo svojich rozhodnutiach svoje presvedčenia riadne odôvodnili.

56. Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že obvodné oddelenie Policajného zboru ani okresná prokuratúra nijako nenegovali „škodlivosť“ konania a správania sa spolužiačky (spolužiakov) voči sťažovateľke, a to či už išlo o zapríčinenie zranení sťažovateľky alebo jej šikanu, avšak toto jej (ich) podľa orgánov činných v trestnom konaní nenadobudlo taký rozmer (naplnenie obligatórnych znakov skutkovej podstaty), aby ho bolo možné subsumovať pod konkrétnu skutkovú podstatu trestného činu.

57. Ústavný súd v uvedených súvislostiach poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra ESLP (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014). Taktiež nie je možné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09).

58. K námietke sťažovateľky o nemožnosti odôvodnenia odmietnutia trestného oznámenia sekundárnou viktimizáciou v danom prípade sa ústavný súd prikláňa k jej názoru. Sekundárnou viktimizáciou treba rozumieť situáciu, keď sa obeť násillia stáva opakovane obeťou v dôsledku

necitlivého konania, neadekvátneho prístupu alebo nekonania každej osoby v rámci pomoci obetiam násilia. Sekundárna viktimizácia môže nastať aj v dôsledku necitlivej medializácie prípadov takéhoto násilia. Dochádza k nej, keď obeť čelí ďalšej ujme, nie však v dôsledku priameho trestného činu, ale v dôsledku spôsobu, akým s ňou zaobchádzajú inštitúcie a iné osoby. Môže byť spôsobená napríklad opakovaným vystavením obete páchatel'ovi, opakovaným výsluchom o tých istých skutočnostiach, použitím nevhodného jazyka alebo necitlivými pripomienkami všetkých, ktorí prichádzajú do styku s obeťami. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ ide opakovanie výsluchu páchatel'a násilného činu alebo jeho svedkov, odmietnutie ich vykonania odvolaním sa na sekundárnu viktimizáciu nemá opodstatnenie. Táto by samozrejme nadobudla relevanciu v prípade vypočúvania sťažovateľky, avšak s prihliadnutím na skutočnosť, že sa takého výsluchu domáha samotná sťažovateľka (v zastúpení zákonných zástupcov), otázne je, či by túto okolnosť ako viktimizáciu sama vnímala.

59. Nič to však nemení na ústavne akceptovateľnom závere prijatom orgánmi činnými v trestnom konaní.

60. Ústavný súd teda uzatvára, že okresná prokuratúra vo svojom napadnutom rozhodnutí (v spojení aj s dôvodmi vyplývajúcimi z uznesenia obvodného oddelenia Policajného zboru pod ČVS: ORP-1311/ZA-KE-2021 z 30. júla 2021) s dostatočnou jasnosťou vyjadrila dôvody, na ktorých založila svoje rozhodnutie (Hadjianastassiou v. Grécko), pričom ani judikatúra ESĽP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998), túto povinnosť si okresná prokuratúra vo svojom napadnutom rozhodnutí podľa názoru ústavného súdu v primeranej miere zastala.

61. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti sťažovateľky ako celku nemožno vyhovieť.

62. Keďže ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 28. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu